

громадян України, які набули громадянства іншої держави і не повідомили відповідні органи України щодо припинення громадянства. А також, внести зміни до чинного законодавства з зазначенням покарання за порушення чинного законодавства.

Список використаної літератури :

1. Симкович А. Про подвійне громадянство та його «заборону» / А. Симкович URL: <http://krytyka.com/ua/community/blogs/pro-podviyne-hromadyanstvota-yoho-zaboronu>
2. Закон України «Про громадянство України» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, N 13, ст.65) /UPL:<http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2235-14>
3. Конституція України : чинне законодавство зі змінами та допов.станом на 1 черв.2017 р.: (офіц.текст). Кб]д: Паливода А.В., 2017. 76с.

Довгань Олександр,
магістр права

Науковий керівник:

професор кафедри конституційного права та прав людини НАВС, доктор юридичних наук, професор **Камінська Наталія.**

ПУБЛІЧНО-ПРАВОВА ПРИРОДА КОРУПЦІЙНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ ДЕРЖСЛУЖБОВЦІВ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

В Україні, за час реформування публічного законодавства було сформовано та закріплено низку корупційних правопорушень, за вчинення яких держслужбовець несе кримінальну, адміністративну, дисциплінарну відповідальність. Тому постає питання про виокремлення деяких переліків корупційних правопорушень.

Відповідно до примітки до статті 45 Кримінального кодексу України корупційними злочинами, у випадку їх вчинення шляхом зловживання службовим становищем, згідно з цим Кодексом необхідно виокремити перелік корупційних правопорушень, за вчинення яких передбачено кримінальну відповідальність: статтею 191 (привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем); статтею 262 (викрадення, привласнення, вимагання вогнепальної зброї, бойових припасів, вибухових речовин чи радіоактивних матеріалів або заволодіння ними шляхом шахрайства або зловживанням службовим становищем); статтею 308 (викрадення, привласнення, вимагання наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів чи заволодіння ними шляхом шахрайства або зловживання службовим становищем); статтею 312 (викрадення, привласнення, вимагання прекурсорів або заволодіння ними шляхом шахрайства або зловживання службовим становищем); статтею 313 (викрадення, привласнення, вимагання обладнання, призначеного для виготовлення наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів, чи заволодіння ним шляхом шахрайства або зловживання

службовим становищем та інші незаконні дії з таким обладнанням); статтею 320 (порушення встановлених правил обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів); статтею 357 (викрадення, привласнення, вимагання документів, штампів, печаток, заволодіння ними шляхом шахрайства чи зловживання службовим становищем або їх пошкодження); статтею 410 (викрадення, привласнення, вимагання військовослужбовцем зброї, бойових припасів, вибухових або інших бойових речовин, засобів пересування, військової та спеціальної техніки чи іншого військового майна, а також заволодіння ними шляхом шахрайства або зловживання службовим становищем)[1].

Згідно з приміткою до статті 45 Кримінального кодексу України також корупційними злочинами, відповідно до цього Кодексу, вважаються злочини передбачені: статтею 210 (нецільове використання бюджетних коштів, здійсненню видатків бюджету чи надання кредитів з бюджету без встановлених бюджетних призначень або з їх перевищенням); статтею 354 (підкуп працівника підприємства, установи чи організації); статтею 364 (зловживання владою або службовим становищем); статтею 3641 (зловживання повноваженнями службовою особою юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми); статтею 3652 (зловживання повноваженнями особами, які надають публічні послуги); статтею 368 (прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою); статтею 3682 (незаконне збагачення); статтею 3683 (підкуп службової особи юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми); статтею 3684 (підкуп особи, яка надає публічні послуги); статтею 369 (пропозиція, обіцянка або надання неправомірної вигоди службовій особі); статтею 3692 (зловживання впливом)[1].

Відповідно до глави 13-А «Адміністративні правопорушення, пов'язані з корупцією» Кодексу України про адміністративні правопорушення адміністративна відповідальність передбачена за: порушення обмежень щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності (стаття 1724); порушення встановлених законом обмежень щодо одержання подарунків (стаття 1725); порушення вимог фінансового контролю (стаття 1726); порушення вимог щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів (стаття 1727); незаконне використання інформації, що стала відома особі у зв'язку з виконанням службових повноважень (стаття 1728); невжиття заходів щодо протидії корупції (стаття 1729)[2].

Відповідно до глави 2 статті 64 (Дисциплінарна відповідальність державного службовця) Закону України «Про державну службу» державний службовець притягується до дисциплінарної відповідальності за невиконання або неналежне виконання посадових обов'язків, визначених цим Законом та іншими нормативно-правовими актами у сфері державної служби, посадовою інструкцією, а також порушення правил етичної поведінки та інше порушення службової дисципліни державний службовець притягується до дисциплінарної відповідальності у порядку, встановленому цим Законом[3].

Враховуючи Закон України «Про запобігання корупції» можна виділити окремий перелік правопорушень, пов'язаних з корупцією, за вчинення яких держслужбовця може бути притягнуто до дисциплінарної відповідальності, а саме (перелік не є виключним): неприйняття антикорупційної програми, неподання на погодження антикорупційної програми Національному агентству (стаття 19); обмеження щодо використання службових повноважень чи свого становища (стаття 22 Закону); обмеження щодо одержання подарунка (стаття 23 Закону); обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності (стаття 25 Закону); обмеження після припинення діяльності, пов'язаної з виконанням функцій держави, місцевого самоврядування (стаття 26 Закону); обмеження спільної роботи близьких осіб (стаття 27 Закону); запобігання та врегулювання конфлікту інтересів (стаття 28 Закону); порушення правил етичної поведінки (статті 38–44); недотримання вимог статті 53 (розголошення інформації про викривача, відсутність умов для повідомлень про порушення вимог Закону іншою особою, зокрема через спеціальні телефонні лінії, офіційні веб-сайти, засоби електронного зв'язку, невиконання вимог розгляду анонімного повідомлення, відсутність негайного реагування у вигляді письмового повідомлення про вчинення корупційного або пов'язаного з корупцією правопорушення спеціально уповноважений суб'єкт у сфері протидії корупції.); недотримання вимог щодо організації проведення спеціальної перевірки (статті 56–58); непроведення службового розслідування стосовно особи, яка вчинила корупційне або пов'язане з корупцією правопорушення (стаття 65); недотримання вимог щодо незаконних актів та правочинів (стаття 67)[4].

Отже, аналізуючи чинне законодавство України, відповідальність державного службовця, що вчинив дії, пов'язані із корупційними правопорушеннями потребує детальної структуризації та подальшої пильної уваги законодавця.

Список використаної літератури

1. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. Відомості Верховної Ради України. 2001. № 25–26.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.
3. Про державну службу: Закон України від 10. 12. 2015 №889-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19#n275>.
4. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>.

Єдинак Олександра,

студентка 105 навчальної групи ННІ №3 НАВС

Науковий керівник: професор кафедри конституційного права та прав людини, кандидат юридичних наук, доцент **Лук'янець Валентина**